

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 16, Nummer 4
Oktober-November-December 2010
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1


België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
Kerstmis 2010–Nieuwjaar 2011	6
Professor Eggermont	7
Staatsgreep in Ecuador	8
Praktische informatie	12



Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Zaterdag 11 september

Hier een goede week achter de rug: goede en vlotte schoolstart voor iedereen en alles verliep relatief rustig. De hopen schoolgerief staan goed geordend, per dag wordt een pak meegenomen. Nu moet nog de puzzel van de naschoolse activiteiten in elkaar gestoken worden en dan zijn we helemaal "en route". Alle vier de gastjes zijn content met hun klas en met hun leerkrachten. Vooral Elisa heeft veel geluk, vinden wij: een echt heel toffe juf van "sociale wetenschappen" en "Spaans" en daarenboven hun klastitularis: een juf om "U" tegen te zeggen.

Woensdag 15 september: 'een beetje vanalles'

Twee drukke consultatiedagen achter de rug. Gisteravond kwam ik thuis "gelijk nen zombie": enkele heel moeilijke consultaties, o.a. een nieuwe moeder met kindje van vijf met handicap, waar ik kop nog staart aan kreeg: intellectuele handicap, pas aan het stappen, nog geen woordjes. Zwaar dus. Maar de diagnose, daar is het voorlopig nog naar gissen. De moeder haalde een doosje levothyroxine uit, een schildklierhormoon; dat zou het kind moeten nemen, maar neemt het niet. Het kind heeft ook geen fysische kenmerken die aan aangeboren schildklieraandoening doen denken. Dat wordt dus nogal wat zoekwerk. Zo blijven we dus bezig.

Dan was er ook nog een mooie anekdote. Ik moest een "herevaluatie" doen van een kindje met handicap, hersenverlamming door prematuriteit, met uiteindelijk een relatief lichte handicap (spasticiteit in onderste ledematen). Het kind is nu 7 jaar, zit in het tweede leerjaar en doet het goed op school. Ze

komt naar Taporí voor de kine en ergo. Het was de grootmoeder die het kind meebracht, een vrouw die ik zeker tien jaar niet meer gezien had. Ze kwam me nochtans wel bekend voor en plots herinnerde ik me alles. Zij was één van de mensen die altijd klaar stond om parochiepriester Antonio te helpen als er één of ander bouwwerk moest gedaan worden. Ze hebben immers een vrachtwagen waarmee ze bouwmaterialen vervoeren. Tien-twaalf jaar geleden startten we met de bouw van onze eigen ruimtes en nu en dan kregen we van hen een vrachtwagen stenen, zand, nu en dan wat cement. Toen was haar kleinkind nog niet geboren, en gisteren zei die grootmoeder: "Ja ja, zoveel jaar geleden... en we hielpen met hart en ziel. En zie nu, 't is ook voor mijn eigen kleinkind geweest. Het is Patricio (onze kinesist) die haar heeft leren lopen..." En ik zei haar: "En jullie hulp is er ook geweest voor zoveel andere mensen." En haar blik, die tot dan toe heel bezorgd en triest was, klaarde precies op... "Ja hé... en zo is 't goed voor iedereen".

Ik zal die woorden niet rap vergeten. Ze deden iedereen deugd: voor haar, voor mij, en voor allen die, gelijk waar en op gelijk welke manier, meegeholpen hebben en blijven meehelpen.

Woensdag 29 september

Eventjes over "zotten" gesproken. Vandaag nog maar eens ontgoocheld. Ik schreef misschien al over de missie "Manuela Espejo", een groots opgezette studie waarbij brigades van Ecuadoraanse en Cubaanse dokters (in totaal 2600) samen met het leger en nog enkele andere instanties het land afstapten, op zoek naar alle mensen met een handicap. Deze studie is al bijna twee



Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

jaar aan de gang en deze maand start men in de laatste provincie, nl de onze. Wij willen als Taporí hier graag aan meewerken en dit om verschillende redenen: om hen echt te brengen bij alle mensen met een handicap die wij geregistreerd hebben. Het cijfer dat zij tot nu toe bekomen is heel erg laag nl. ong. 3 % van de bevolking, terwijl in een vorige studie tien jaar geleden het cijfer veel te hoog lag nl. 13.2 %. Onze medewerking ook om mensen met een handicap die wij niet kennen en eventueel onze dienstverlening nodig hebben te leren kennen, en -dit is nu eerder eerder persoonlijk- om goed te zien hoe ze dat onderzoek in elkaar gestoken hebben, met de bedoeling om te zien of de resultaten juist, betrouwbaar, volledig zijn... enz. We schreven naar het Ministerie een mooie brief, maar kregen een kort antwoord terug. We moeten onze lijst indienen bij de parochieraad (wat bij jullie ongeveer samenvalt met 'gemeenteraad') en daarbij per persoon telkens het exacte adres. Nu moet je weten dat vele mensen juist geen adres hebben. Soms hebben we alleen de wijk, of het adres van een kennis. Wij weten wel van allemaal waar ze wonen, maar daarom hebben de mensen nog geen volledig adres . Weet je nog dat ik indertijd volgend adres had: Inge Debrouwere, Zambiza, Quito, Ecuador: en de post kwam toe! Nu goed, we zullen hen tegen maandag een "zo volledig mogelijke lijst" bezorgen. Verder vermelden ze geen enkele mogelijkheid om samen te werken. Er is dus ook niet de minste interesse. Dat is op zich nog niet zo erg. Maar we kregen van hen ook nog een blaadje dat we moeten uithangen in Taporí. Op dat blaadje staan alle

"soorten handicap" die moeten gemeld en geregistreerd worden en je mag nu onvervallen... voor "mentale handicap" staat: "zotten". Dat maakt me triest: met dergelijke blaadjes en antwoorden wordt alle hoop op een vernieuwde aanpak in één trek weggeveegd. Maar goed, ... we zullen het houden bij: "en den boer... hij ploegde voort".

Vrijdag 1 oktober

Het was hier gisteren een chaotische dag en we zijn er nog niet helemaal mee rond. Ik probeer een en ander op papier te zetten om te vertellen wat er allemaal gebeurd is , vooral over het waarom ervan. Uiteindelijk is het een tekst van drie bladzijden geworden : zie verder in dit nummer.

Wees echter maar niet bezorgd: hier schijnt de zon heel mooi, fluiten vele vogels, zijn er geen wegversperringen in Quito en de vulkanen schitteren in de zon.

Vrijdag 8 oktober

Daar net nog bezoek van Mariana en Ramiro, zus en schoonbroer van Saulo. Ze kwamen eigenlijk op medische consultatie, maar het werd ook een heel tof en boeiend gesprek over wat vorige week hier allemaal gebeurde. Ook Sarah nam er goed aan deel en 't is toch zo plezant te horen hoe haar eigen gedacht tracht te vormen over alles. De hoofdtendens blijft het feit dat de politie toch echt wel een misstap zette en zich serieus misrekend heeft. Nu wordt alles grondig, heel grondig onderzocht. Vele politieagenten zitten nu in voorhechtenis. Gutierrez probeert zich te verdedigen, maar uiteindelijk hebben ze allemaal aan eer en macht verloren. De gewone mensen zijn nu meer dan ooit overtuigd dat Correa en zijn regering het bij het juiste

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

einde heeft. Dat is goed en maakt ons blij. Maar wat ons tegelijkertijd bang maakt is te zien hoe manipuleerbaar vele mensen hier zijn en hoe gevaarlijk het is als mensen die het in hun hoofd gestampt krijgen om alsmaar te gehoorzamen, vele wapens in handen hebben. We hebben het hier nu over de politieagenten. Steeds weer moeten we terugdenken aan beelden waarbij mensen blijkbaar alle rede verliezen en hun wapens op het gewone volk richten.

't Was de laatste dagen wel een beetje van 't goede te veel. Ik keek uit naar het weekend. Maar er waren hier "Sint Michielsfeesten" en het vuurwerk vloog 24 uur op 24 uur door de lucht, Er waren ook veel zatlappen en zieken: we wisten weer wat gedaan, zowel overdag als 's nachts.

Zondag 17 oktober

Voor de eerste keer maakten we er op 17 oktober - dag van 'de strijd tegen de armoede' - een "eetfestijn" van. We mochten ongeveer 400 mensen bedienen. Er was lekkere kippebouillonsoep, ribbetjes en kippevlees op de barbecue met mais-aardappelen-en-salade, en "colada morada" (typische paarse fruitdrank die hier altijd rond Allerheiligen gemaakt wordt) met poppe-broodjes. We kunnen allemaal geen pap meer zeggen.

Weet je dat ik het heel plezant vond, maar er wat melancholisch van werd? Het weten dat jullie bijna op hetzelfde moment ook eten bij het Missiefeest in Moorsele aan het opdienen waren om een centje in de kas van Taporì te brengen. De volgende keer zouden we moeten proberen om via skype of één of ander virtueel middel "life-contact" te hebben met elkaar.

Dankjewel aan iedereen die meegeholpen en meegegeten heeft.

Nu is het hier 22u en we zijn bijna rond voor morgenvroeg: "pico-y-placadag" dus dat wil zeggen dat we een kwartiertje extra vroeg mogen opstaan om de kinderen tijdig op school af te kunnen zetten en net voor 7.00 uur terug op de buitenring van Quito te geraken, want mijn nummerplaat eindigt op 1 en morgen, maandag, mogen de nummerplaten die eindigen op 0 en 1 niet in Quito circuleren. Onze Ecuadoraanse aanpak van de luchtvervuiling!

Dinsdag 19 oktober

Ondertussen is alles in Taporì weer opgeruimd en vandaag nog maar eens "volle bak": toch wel veel serieuze pathologie, veel trieste verhalen, soms heel lange voorgeschiedenissen:

Twee prematuurkes: eentje maakt het heel goed, behalve dat er nog een operatie volgt maar bij het ander is er een serieuze handicap.

Een vrouwke van 70 die heel dringend een pacemaker nodig heeft. Ze zit onder de sloef van hare vent, een echte macho.

Een kindje "product" van een verkrachting.

Een vrouw wiens man in de gevangenis is omdat hij het alimentatiegeld van zijn eerste buitenechtelijk kind al meer dan een jaar niet betaalt.

Een nieuw zwanger meisje van 16 die drie maanden geleden nog een kanjer van een nierontsteking had

Een vrouw van 36 bij wie een andere dokter zomaar, met een "vlug-vlug"echo zomaar de diagnose terminale levercirrose stelde en haar "neppillekes", die in België zelfs helemaal niet te krijgen



Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

zijn, voor 50 usd per maand verkoopt. „Als ze die pillekes niet neemt, dan heeft ze nog maar 6 maanden te leven". 'k Heb haar rap verwezen voor een nieuwe "goede" echo en een gewoon routinebloedonderzoek. Die vrouw ging helemaal opgelucht naar buiten... Stel je voor, opnieuw gezond verklaard!

En "tussendoor" kregen we gezondheidsinspectie, een gewone jaarlijkse controle van het Ministerie van Volksgezondheid. Een regiment vier geüniformeerde mensen met veel papieren kwamen binnemarcheerd om te kijken of we alle regels wel in acht nemen. Ze vlogen gelijk havigen onmiddellijk op onze frigo, medicamentenkast, karretje met verzorgingsmateriaal. Niets onregelmatigs vastgesteld....logisch gevolg kregelig - positie en functie toch belangrijk niet?- want stel je voor dat ze met een "negatief" verslag" naar hun bureautje zouden moeten terugkeren. Dan maar ampouleke per ampouleke nakijken, hopelijk is er toch niets over datum, maar niets vinden dus... nog kregeliger. En dan de vondst...de papiermand, die echt alleen maar een papiermand is, want daar moet een deksel moet op én tijdens de consultaties moet ik een witte schort dragen alsook een masker en handschoenen. Stel je voor. We hebben ons kalm gehouden en ze zijn weggegaan... of beter gezegd "weggemarcheerd". Verslag zou volgen. Hoe mensen zich toch belangrijk 'moeten' vinden.

Woensdag 10 november

Gisteren nam ik met Cristina, onze boekhoudster, de finances door: opdracht het einde van het jaar halen binnen de vooropgestelde begroting. Zowel hier als in België zijn we naarstig bezig met de "herfinanciering" van Taporì. In totaal diende ik de laatste maand vier project-

voorstellekes in: twee naar de gemeente Wevelgem, één naar Zorgnet en een naar Zoersel. Ook hier zijn ze goed bezig met kaartjesverkoop, en er wordt werk gemaakt van het vervoersschema met het nieuwe busje. Moeilijk blijft financiering loskrijgen van de Staat maar we geven niet op. In ieder geval wordt het nu een gedeelde verantwoordelijkheid en het personeel weet maar al te goed hoe de rekeningen in België er uit zien. De autofinanciering (d.w.z. lokale en nationale inkomsten) van Taporì moeten verbeteren! Ik ben benieuwd hoe we de begroting 2011 zullen opmaken.

vrijdag 19 november

gewoon maar om jullie te zeggen dat het bezoek uit België (P. en M.O en vrienden) heel, heel, heel erg meegevallen is. Ik denk dat iedereen, zowel zij als wij, heel tevreden zijn. 't Was mooi, lekker, aangenaam en ze waren ten zeerste geïnteresseerd in Taporì. Het deed ook deugd voor mij, om nog eens alles te mogen vertellen en opnieuw vast te stellen dat Taporì "mooi" is, in alle opzichten.

Morgen nog een rush-dag... maar we zullen eerst een beetje slapen om hiervoor courage te hebben. En overmorgen wordt de valies gemaakt... met vooral... veel mutsen en veel kaartjes.

Tot in België voor een veertiental dagen!

Inge

Kerstmis 2010—Nieuwjaar 2011

Dag allemaal,

Deze keer schrijf ik mijn kerstbriefje vanuit de Olmenlaan in Moorseele. ‘k Ben voor een tiental dagen naar hier gekomen om wat “thuis” te zijn en nogal wat afspraken voor Taponi en het onderzoeks-project af te handelen.

Het was lang geleden dat ik het nog zo koud had en sneeuw zag vallen. Opa nam wat foto’s en we stuurden die door naar de kinderen in Ecuador. Reactie: “Mama, breng je een beetje sneeuw mee”.

Omgekeerd vragen jullie mij dan om wat warmte van ginder naar hier mee te brengen, een beetje “kerstwarmte” misschien. En zo blijft het gras altijd groener aan de overkant en moet ik terugdenken aan de adventsmis gisteren bij John in de Sint-Rochuskerk te Kortrijk. Daar werd even nagedacht over “verlangen naar” en tegelijkertijd over “zorgen dat het voor iedereen elke dag van het jaar een beetje Kerstmis is”. Als je er een beetje over nadent, is dit eigenlijk een moeilijke combinatie. Immers, iets wat je elke dag hebt of voelt of beleeft, daar kan je niet meer naar verlangen... Ik geraak er niet zo goed uit.

Daarenboven veroorzaakte het woordje “verlangen naar” voor menige desillusie sinds ik in Ecuador leef, zeker in het begin. Ik verlangde zo vaak naar een gezellige bijeenkomst met familie of vrienden, een uitstapje

met Saulo, een afspraak, maar negen op de tien keer werd die op het laatste nippertje afgezegd of afgelast... of kwamen mensen gewoon niet opdagen. Ik was telkens weer ontgoocheld, verdrietig soms. Daar zat ik dan met een zelfgebakken taart, met mooie kleren aan, te wachten, te verlangen. Nooit kon ik boos zijn, want er was altijd een geldige reden: de weg was volledig geblokkeerd door een aardverschuiving, er was staking van de bussen, er was plots iemand heel ziek geworden, Saulo kreeg plots een onverwacht optreden.

Anderzijds kwamen mensen dan plots heel onverwacht aan de deur kloppen. Of opeens nam Saulo me mee naar een mooie plek in Ecuador, zomaar, zonder ernaar verlangd te hebben. Of misschien toch: Ik heb leren verlangen naar “onverwachte dingen”. Dat is ook mooi. En ondertussen proberen we ervoor te zorgen dat het elke dag een beetje Kerstmis is voor de mensen die op ons beroep komen doen.

We wensen jullie dus een heel zalig en gelukkig kerstmis, deze keer voor elke dag van het komende jaar.

Ik onthoud de spreuken van Bond zonder Naam en stuur die ook aan jullie door:

Je vindt geen weg? Leg er één aan!
Opgeven is geen werkwoord.

Groetjes
Saulo, Inge, Sarah, Lien, Elisa, Amelie en alle mensen van Taponi.



Professor Eggermont

Professor Eggermont, in Leuven Alumnus van het jaar...een anekdote

Ik studeerde in 1992 als arts af in Leuven.

Iedereen heeft uit zijn schooltijd, studententijd wel mooie en minder mooie herinneringen. En aan wie denken we dan terug? Hier en daar zal er wel een juf, een meester, een opvoeder, een leerkracht geweest zijn aan wie we een nul op tien zouden geven – en dat onthouden we het meest!- maar er waren er ook die we gewaardeerd hebben. Ieder voor zich, maar Professor Eggermont was voor mij en voor vele medestudenten er een die een 'standbeeldje' mag krijgen.

De man gaf ons lessen 'pediatrie' en kende de knepen van het vak.... daarvoor dank.

Naast alle klassieke wijze raad kregen we ook 'niet zo academische wijsheid' mee.

Hierna van hem een receptje...

Hoe maak je KOEMELK "ZO GELIJKEND MOGELIJK AAN MOEDERMELK" ?

- 1 liter verse koemelk (recht van bij de melkboer, niet "gedoopt" met water)
- twee tassen water (halve liter)
- twee soeplepels bruine suiker
- twee koffielepels plantaardige olie

Dit alles kook je gedurende twintig minuten en bewaar je daarna in de koelkast. De melk mag je zo geven of hiermee "pap" maken, bv. met havermout of maïsbloem of bananenbloem.

De melk moet dus verdund worden, anders bevat hij teveel eiwitten. Maar door het verdunnen heeft hij te weinig koolhydraten... dus moet er wat suiker bij. En dan nog het liefst bruine suiker... want die zou wat meer ijzer bevatten. En die olie... dat is nodig voor de hersenontwikkeling. Door het gebrek aan die vetten worden kalfjes immers koetjes. Het toevoegen van olie levert de nodige grondstoffen om de hersenen van het kindje verder te doen groeien.

Allemaal geleerd van prof. Eggermont en proefondervindelijk in Ecuador kunnen we vaststellen dat het echt wel werkt.

Bij deze past misschien ook nog wel volgende anekdote. Weten jullie dat men in de Staatsmaterniteit van Quito er prat op gaat dat daar geen enkele doos poedermelk binnenkomt? Geloof het of niet, het is echt waar, zelfs niet voor de prematuurkes. Moeders die melk over hebben worden gevraagd die te verzamelen in speciale collectoren (soort tupperwarepotjes). Die melk wordt opgeslagen in de "melkbank"... en er is nooit melk tekort. En als in onze wachtzaal van Taporì een oma met een pasgeboren kindje naar de consultatie komt, terwijl de moeder van het kindje zich houdt aan het "veertig-dagen-in-bed-blijven-met dieet-van-kippesoep-en-zonder-zich-te-mogen-douchen-want-dan-geraakt-de-melk-verkouden", en in de consultatie het kindje begint te huilen van de honger... dan is er altijd wel een andere moeder-met-zogende-baby onmiddellijk bereid om een beetje van haar melk te geven...

Dat zou nog eens na te doen zijn hé, hier in België.

Groetjes
Inge

Staatsgreep in Ecuador

Dag allemaal,

Gisteren, donderdag 30.09, was hier inderdaad een chaotische dag, gelukkig met goede (voorlopige ?) afloop, zo denken wij toch. Tot nu toe vielen wel twee doden en een grote groep gewonden.

Ik wil toch proberen om alles een beetje op een rijtje te zetten en beginnen met de boodschap dat jullie niet ongerust moeten zijn: alles wat we in de internationale pers lezen en zien is toch goed overdreven met vaak een subjectieve toon. Jammer! Ik dacht dat nieuws- en berichtgeving objectief moeten zijn, maar blijkt dat berichtgeving bij deze toch vaak dient om machtsposities en –relaties te bevestigen en machtsstrijd te onderhouden.

Sinds enkele weken rommelt het hier in Ecuador. Twee belangrijke wets-hervormingen werden en worden bediscussieerd: de wet rond het hoger onderwijs en de wet rond de verloning van alle publieke ambtenaren (o.a. dus ook de politie).

Wij denken dat deze hervormingen terecht en correct zijn. Men streeft er naar de kwaliteit van het hoger onderwijs te verbeteren en met de tweede wet tracht men de wirwar van bonussen, geschenken, decoraties, promoties, enzovoort bij de verloning van publieke ambtenaren te brengen tot één loon: zo wordt het helderder. Een aantal verkregen “rechten” zouden dus afgeschaft worden, maar het loon op zich verhoogt -naar we begrijpen- “evenredig”.

Nu zijn er zoals altijd mensen die hier niet mee akkoord gaan, maar alles zou gewoon moeten kunnen bediscussieerd worden tot men tot een akkoord komt... Of niet soms ?

Voorafrechtse en Indigena- politieke bewegingen zagen in dit conflict een nieuwe kans om kost wat kost hun macht te herwinnen. Omdat het linkse sociaal bewind van de huidige president Correa de meerderheid heeft, konden die bewegingen de laatste twee jaar weinig of niets bekomen, noch bij stemmingen in het parlement, noch bij openbare activiteiten. Veel van hun “rechten” werden ook ingetrokken. Zo kwam een wet van kracht waarbij het verboden werd dat bankiers ook televisie- en/of radiostations in hun bezit hebben. Op die manier tracht men “groot geld” (en dus ook grote ongelijkheid, veel corruptie, misdaad, witwassen van drugsgeld, maffia,...) te scheiden van de vorming van de publieke opinie. Vroeger was het nl. zo: de televisiekkanalen zonden praktisch alleen maar onzinnige soaps uit om mensen zoet te houden en ze stuurden alleen maar nieuwsberichten over moorden, overvallen, diefstallen,... de wereld in. De bedoeling? Gewoon een angst- cultuur te kweken, die dan weer het belang van de almachtige aanwezigheid van veel politie en militairen benadrukt.

Dit is immers wat kleine almachtige rechtse kartels zoeken, zij die vooral in Guayaquil de touwtjes in handen hebben: hun eigen rijke positie kost wat kost verdedigen en het plebs zoet en bang houden, met een aalmoes, een



T-shirtje en een rieten huisje boven het water...

Zo zie je hoe alles aan elkaar hangt : subjectieve berichtgeving, politie en militairen, rechtse groeperingen, grote ongelijkheid, of heb ik het helemaal verkeerd voor en begrijp ik er niets meer van?

Een lange inleiding dus en nu terug naar wat hier de laatste dagen gebeurt. De directe aanloop naar de opstand en rebellie was gisterenmorgen een bezoek van de president aan het hoofdkantoor van de politie. Hij zou aan de politieagenten het hoe en waarom van de nieuwe wet rond verloning van openbare ambtenaren uitleggen. Hij kwam nog maar pas aan of er was geduw en getrek. Heel vlug ook werd traangas gebruikt. Correa ging onderuit, recupereerde wat en geraakte strompelend aan de ingang van de spoedafdeling van het politieziekenhuis dat net naast het politiekantoor ligt. Daar werden eerste zorgen toegediend, hij geraakte terug op adem, maar hij mocht niet meer buiten tenzij hij die wet zou intrekken.

Dat wilde hij niet en het zou ook geen wettelijke correcte procedure geweest zijn. Het werd dus huisarrest... een kamer op de derde verdieping van het ziekenhuis : ontvoering, gevangenneming, revolutie, staatsgreep, ... ? In ieder geval, de chaos begon!

Buiten begonnen politieagenten traangas te gooien naar alles wat maar bewoog. Je moet ook weten dat op die plek het politiehospitaal stond en aan de andere kant het private ziekenhuis voor de 'happy few'. Een groep militairen bezette de landingspiste van de luchthaven van Quito. Ook groepen politieagenten in Cuenca en Guayaquil sloten zich hierbij aan. Maar voor vele politieagenten in actieve dienst was alles één en al verwarring. Ze trokken zich allemaal terug in hun politiekantoren en je zag geen enkel groen uniform meer op straat.

Die situatie werd dan heel graag gebruikt door opnieuw de rechtse bewegingen die nu het bericht de wereld instuurden dat we hier totaal onbeschermd waren, dat we ons huis niet uit mochten, want dat "overal" dieven alles zouden leegplunderen. Er waren effectief ook plunderingen... Drie welgeteld en alleen in Guayaquil! Is het duidelijk wie hier achter zit ?

Maar heel triest : overal in het land lieten toch heel veel mensen zich leiden tot grote paniek. De scholen werden gesloten, er was geen openbaar vervoer en het schooltransport ging niet door. Gevolg: een reuzengrote verkeerschaos, want alle ouders moesten zien hun kinderen af te halen. Ikzelf was op dat ogenblik, rond 10.30 uur, aan het werk in Taporí toen ik telefoon kreeg van Sarah. 'k Heb geprobeerd haar gerust te stellen want op dat moment was ze ook slachtoffer van de algemene paniekreactie, en heb gezegd dat ik nog tot 12.30 uur verder zou werken en haar dan zou komen halen. Dit deed ik: toen ik om 12.30 uur vanuit Pomasqui zo'n 20 km terug naar Quito reed zag ik alleen maar veel auto's, een geordend verkeer en

Staatsgreep in Ecuador

één enkele verbrande autoband aan de politieschool waar een jong politieagentje met een scheef stuk karton aan het rode licht stond. Daarop stond geschreven: "Toeter voor de politie"! Ik heb niet getoeterd, maar heb mijn duim naar omlaag gericht .

Toen ik dichterbij school kwam in een zone waar veel scholen zijn, werd de verkeersdrukke almaar erger. Maar van een volksopstand of wegversperringen of ander geweld was er nergens een spoor te zien. Alles gebeurde rond dat politiekantoor en op het centrale plein voor het presidentieel paleis.

Nu goed, na enkele uren die wel heel lang duurden, bevestigden de militairen hun trouw aan de grondwettelijke orde en aan de democratie en dus ook aan Correa. Stilaan keerde de orde terug. De luchthaven ging terug open en de banken deden ook hun deuren open, beschermd door militairen om de zogenaamd « spontane » plunderingen tegen te houden. Maar de mensenmassa die optrok naar het politiekantoor groeide alsmaar aan, samen met de schrik dat die politieagenten zouden schieten.

Die voelden zich meer en meer als « katten opgesloten in een zak » en dat kan heel gevaarlijk worden, want wapens hadden ze genoeg voorhanden. Intussen raakte in dat hospitaal toch een gesprek op gang tussen Correa en de "vertegenwoordigers" van de politie die de intrekking van die wet eisten. Correa vroeg wie van hen eigenlijk die wet helemaal gelezen had... en er bleek er niet één te zijn die goed wist waarover het ging. Langzamerhand dropen de delegaties af en sommigen gaven openlijk toe dat ze "verkeerd geïnformeerd waren". Maar buiten waren nog vele politieagenten die hun eer wilden hoog houden. Het bleef dus toch gevaarlijk.

Met een speciale groep van het leger en de presidentiële wacht werd Correa rond 21.00 uur dan weggehaald uit het hospitaal. Daarbij werd buiten geschoten en werden twee mensen gedood: jammer en onzinnig.

Rond 21.30 uur was Correa opnieuw op het presidentieel paleis en hield op het balkon een "furieuze" toespraak voor duizenden mensen. Alles werd ook live uitgezonden op televisie. Er werd vooral bedankt voor de steun en ook geweend uit verdriet en kwaadheid. Ook (mogelijke) schuldigen en opstokers werden genoemd, o.a. Gutierrez, die een tiental jaar geleden ook via een staatsgreep president werd maar uiteindelijk alleen op eigen macht uit leek te zijn, zichzelf goed verrijkte en weinig of niets goeds uithaalde voor de gewone mensen. Die heeft nu nog altijd zijn stromannetjes in het leger, de politie en het parlement. Ik zou er mijn hand voor in het vuur steken dat hij en zijn companen, samen met de « social-cristianos » (uiterst rechtsen van Guayaquil) en enkele gemanipuleerde Indigena- groepen achter dit gebeuren zitten, of toch alleszins de gelegenheid met beide handen aangrepen om te proberen opnieuw aan de macht te komen.

Nu goed, de rust is dus wat teruggekeerd, maar daarmee is nog niet alles opgelost. We leerden hier wel al leven in "zekere onzekerheid" en we proberen de



gewone draad van het leven weer op te nemen, in de hoop dat vele mensen over dit gebeuren nadenken. Het maakt mij, en ook Saulo en nog vele mensen, immers triest te zien hoe erg de gevolgen van de "papegaai- leermethodes" zijn. Zo noem ik hier de methode van het alleen van buiten leren, zonder vragen te mogen stellen en zonder teveel te (mogen) begrijpen, zonder zelf na te mogen of moeten nadenken en nog veel minder een eigen kritisch bewustzijn op te bouwen... Zo werden hier generaties lang mensenkinderen opgevoed en worden die methodes hier gebruikt, ook nu nog, in vele scholen, colleges en universiteiten .

Zo kunnen mensen gemakkelijk opgejut en gebruikt worden, daarom kunnen mensen bang gemaakt worden voor dingen die hier helemaal niet bestaan. Ik ben er nog altijd van overtuigd dat hier, net zoals overal in de wereld, veel meer goede dan slechte mensen wonen. Een heel kleine minderheid zijn de dieven, moordenaars en plunderaars, niet altijd kleine mensen. De gevaarlijkste en grootste groep vinden we bij de rijke oligarchie, een waarschijnlijk vergane glorie.

Misschien moeten we ons gewoon afvragen waarom Correa kon terugkeren. Hij is een democratisch verkozen en herkozen president, die nog steeds de grote maar "jammer genoeg" minder machtige en minder mondige bevolkingsgroep achter zich heeft. En dat kunnen enkele van die rijke uitzonderingsgroepen moeilijk verteren. Maar dit openbaar toegeven... zou hetzelfde zijn als toegeven dat je democratie toch niet zo'n goede staatsvorm vind... en misschien zelf liefst een dictatuur zou terugwillen zoals er vroeger veel waren in Latijns-Amerika. Dat kan je toch niet maken en dan gebruik je beter de domgehouden onderdanen om alles mooi toe te dekken...

Ik weet dat ik hier hard schrijf... en heb er nogal wat tijd in gestoken, dat terwijl ik hoogdringend de laatste hand moet leggen aan de wijzigingen en aanvullingen van het onderzoeksvoorstel dat vandaag bij de Delacroix- stichting moet ingediend worden...

Maar ik voel het als een plicht te reageren wanneer ik zie dat zoveel scheefgetrokken wordt... Zoveel heeft met beeldvorming te maken, want daardoor wordt meebepaald hoe en wat jullie over Ecuador en zijn bevolking, en dus ook over onze kinderen, over Saulo, zijn familie en vele mensen van Taporí denken. Het is voor hen dat ik deze tekst schreef.

Inge, 1 oktober 2010.



✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com



De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze vogel op het net: <http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel.pdf>

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders